

foreninger og deslige, som jo ere underkastede dette Vilkaar, at de maa erindre denne Formsig, om jeg maa bruge det Udtryk. — Desuden er denne Formalitets Opfyldelse bleven vanskeligere ved Lovforslaget, end den var i Forvejen, thi det maa ikke glemmes, at medens man efter den nuværende Ret kan afbryde Præskription ikke blot ved at erhverve en Anerkendelse af Debitor for Gælden, men ogsaa ved blot at kræve ham for den, bliver det ikke saaledes for Fremtiden, hvis Lovforslaget vedtages, thi saa kan man ikke afbryde Fordringens Præskription ved blot Paastrav, men man skal enten have Debtors Anerkendelse af den — og det kan jo være, at han siger nej til at give en saadan Anerkendelse — eller ogsaa maa man sagløse ham; det blotte beviste Paastrav, som jo er en meget nemmere Form, gælder ikke efter Lovforslaget som Afbrydelse af Præskriptionen.

Dernæst forekommer det mig, at Bestemmelsen om Panterettens Bortfald kun kan virke uheldigt paa Pantebrevets Kredit, om jeg maa bruge det Udtryk, det vil sige paa Pantobligationens Brugelighed dels til at sælges og dels til at pantsættes, altsaa til at rejse Penge paa paa den ene eller anden Maade. Paa Pantebrevets Gyldenhertil kan det aldrig virke anderledes end skadeligt, at der er den Mulighed, at det kunde være præskriberet. Det kan nemlig ikke ses paa Pantebrevet, om det er holdt i Kraft, det kan naturligvis ses paa Datoen om det er ældre end 20 Aar, men om det er holdt i Kraft, kan ikke ses. Det forekommer mig altsaa, at den Mulighed, at et Pantebrev, som købes eller sælges, kan være præskriberet og altsaa efter Flertallets Forslag ugyldigt, aldrig kan være gavnlig for Pantebrevets Kredit, hvorimod det forekommer mig, at den modsatte Sætning, hvorefter man ved, at saa længe Panteretten staaar uudsløttet paa Ejendommens Folio, saa længe gælder den, hvorledes det end gaar med den personlige Fordring, maa være særlig egnet til, at man uden Frygt kan indlade sig paa at købe saadanne Papirer eller modtage dem som Pant. Og saa fra den Side betragtet, tror jeg derfor, at Regeringen og Mindretallets Forslag vil være det hensigtsmæssigste.

Dertil kommer ogsaa den Betragtning, at de Grunde, man plejer at anføre for, at Præskription overhovedet finder Sted, kun i meget ringe Grad finder Anvendelse paa en Panteret i fast Ejendom, som altsaa staaar paa Ejendommens Folio. Med Hensyn til en Fordring af den Natur er Udsigten til, at Debitor kan glemme den og deslige, langt

mindre end ved andre Fordringer. Heller ikke har han nogen som helst Grund ved Fordringer af den Art, som jo i Almindelighed ville være større Fordringer, at vente, at Kreditor vil stænte ham Fordringen eller ikke agter at benytte sin Ret eller deslige. Alle disse Grunde, der saaledes anføres for, at en Fordring overhovedet kan høre op at gælde, hvor det efter et strengt retslig Synspunkt kunde synes at være underligt, passer ikke paa Panteretten i faste Ejendomme.

Den ærede Ordfører for Flertallet bemærkede, at det er gældende Ret, at Panteretten bortfalder ved Præskription. Ja, det kan man sige, men det hele betyder dog kun det, at vi have en Højesteretsdom, som er falden for 45 Aar siden, som har antaget det. For det første er der nu ikke Grund til at respektere en gammel Højesteretsdom mere end en Lov, og Love ville vi dog anfse os for berettigede til at forandre paa det Gebet, naar vi troede det hensigtsmæssigt. Dertil kommer, med al Respekt for Højesteretsdomme, at man dog ikke kan blive ved at gaa tilbage og tilbage til den graa Ddbtid med at respektere Højesteretsdomme. Skulle vi ind paa det, kunde der findes mange Højesteretsdomme, som gaa Arhundreder tilbage, og som vist intet Menneſte tænker sig at være bunden af mere. Derfor, da Højesteretsdomme ikke ere Love, vil jeg ikke betragte det som aldeles afgjort, at Højesteret vil føle sig bunden ved Domme, der ere saa gamle, i Spørgsmaal som dette. Men selv om man nu vil kalde det gældende Ret, mener jeg som sagt ikke, vi behøve at føle os generede deraf, ja, selv om det var en Lov, vilde vi jo være berettigede til at forandre den, hvis vi ansaa det for hensigtsmæssigt.

Den ærede Ordfører gjorde dernæst en Bemærkning, som jeg vil nævne, fordi den kan have staaet en eller anden, uden at den dog efter min Formening burde staa nogen. Denne Bemærkning var, at det skulde være forargeligt, at den Mand, der havde tabt sin Proces med Hensyn til at gøre en Panteret i en Ejendom gældende, fordi Højesteret ifølge sin gamle Praksis havde betragtet Panteretten som bortfalden, fordi Obliga-

Rettelſe.

Sp. 803, 2det Stykke, Rinte 17: „principal, ſubſidiær“ læs: „principal ſolidariſk“.